

RIET BLOM-MOURITS, 1921-1988

DOOR MR. G. CHR. KOK

Op maandag 11 april 1988 kwam bij vele vrienden en instellingen, waarmee zij verbonden was, het trieste bericht binnen dat Riet Blom tijdens een bezoek van haar en haar man aan een van hun dochters, na een flinke wandeling op zondag met de kleinkinderen, onwel was geworden en in de vroege maandagmorgen in een ziekenhuis in Venlo was overleden.

Maria Mourits - zoals Riet Blom officieel heette - was geboren te 's-Gravenhage op 19 februari 1921. Een jaar na haar geboorte verhuisden haar ouders echter naar Rotterdam, zodat zij in feite haar hele leven in Rotterdam gewoond heeft.

Haar ouders waren beiden werkzaam in het onderwijs en voorts toegewijde leden van de S.D.A.P. en de VARA, typische vertegenwoordigers van het idealistische socialisme uit de jaren na de eerste wereldoorlog, ernstig en blijmoedig strijdend voor een betere wereld in de Kwekelingen Geheelonthouders Bond en de (rode) Bond van Nederlandse Onderwijzers. Later gingen zij over naar de Onafhankelijke Socialistische Partij, een linkse afscheidingsbeweging die in 1932 ontstond. Riet kon nog met smaak vertellen over de vergaderingen in rokerige zaaltjes, waarheen zij haar ouders vergezelde, en waar ook wel eens werd gevochten en de borden met fraaie leuzen in het water van de Maas verdwenen.

Na het met goed gevolg voltooien van de 3-jarige H.B.S. en het behalen van een secretaressediploma van Schoevers, zou een kantoorbaan het meest voor de hand gelegen hebben. Dat vond zij echter veel te gebonden. Zij wist een baantje bij de Rijkstelegraaf te krijgen met onregelmatige diensten en volgde daarnaast een ballet- en dansopleiding bij Corrie Hartong. Een beroep als balletdanseres zat er voor haar niet in, maar wel heeft zij later nog veel aan deze opleiding gehad doordat zij aan tal van groepen cursussen ritmische gymnastiek kon geven, waar ze ook veel plezier in had.

In 1944 trouwde zij met de jonge huisarts Wim Blom, die een praktijk trachtte op te bouwen aan de Boergoensevliet in het oude Charlois. De eerste jaren waren niet gemakkelijk in het door de oorlog geteisterde Rotterdam, en een goede praktijkwoning aan de

44. *M. Blom-Mourits*

Boergoensevliet kwam pas een aantal jaren na de oorlog beschikbaar. Naast de zorg voor haar twee dochters werkte Riet actief mee in de praktijk van haar man - zoals toen in huisartsengezinnen gebruikelijk was - en zij hield de administratie bij en nam de telefoon aan. Het huishouden stond in die jaren echter voor haar centraal, en gastvrij als zij was nam zij in 1953 bij de watersnood de Zeeuwse Oma Huisman voor geruime tijd in haar gezin op, en in 1957 bij de opstand in Hongarije de Hongaarse vluchteling Lily Kocsis.

De dansopleiding van Riet was mede een gevolg geweest van haar wens om niet als haar ouders in de politiek terecht te komen, ook al werden zij en haar man in 1945 wel lid van de Partij van de Arbeid. Uiteindelijk verloochende zij haar afkomst echter niet: in 1952 werd zij lid van de toen opgerichte Wijkraad Oud-Charlois en in 1955 werd zij onverwacht tot voorzitter hiervan gekozen. Anders dan de huidige deelgemeenteraden bestonden de wijkraden in die tijd nog volledig uit vrijwilligers. Enkele malen klaagde Riet - samen met andere wijkraadvoorzitters - dan ook haar nood dat, wilden de wijkraden goed kunnen werken, er toch iets van een bureau en een ambtelijk secretariaat moest zijn. De nadruk lag in die jaren in de wijkraden nog sterk op het samenbinden van de in de wijken aanwezige maatschappelijke organisaties op verschillend gebied. Aldus zou zij goede ervaring opdoen voor de vele verdere voorzitterschappen welke zij later zou vervullen!

In 1961 kwam haar voorzitterschap van de wijkraad tot een onverwacht einde door haar benoeming tot lid van de Gemeenteraad van Rotterdam. Door het aftreden van de heer R.L. Laan jr. tengevolge van een benoeming in Londen, kwam er een vacature in de Partij van de Arbeid-fractie en op 30 maart 1961 werd Riet Blom door burgemeester Van Walsum als gemeenteraadslid geïnstalleerd. Als onderwijzersdochter heeft het onderwijs altijd haar eerste belangstelling in de Gemeenteraad gehad. Haar maiden-speech ging over het buitengewoon onderwijs en als lid van de raadscommissie voor onderwijs ging zij geregeld op bezoek bij scholen, waar zij zich inzette voor beter onderwijsmateriaal en zelfs ook de maaltijden keurde die op enkele scholen werden verstrekt.

Ook in andere raadscommissies fungeerde zij echter: wijkaangelegenheden, kunstzaken, volksgezondheid en rust- en verpleegthuizen. In 1974 stelde zij zich niet meer herkiesbaar, uitgaande van het gezonde principe dat er doorstroming moet plaatsvinden.

Haar aftreden als gemeenteraadslid betekende echter niet dat zij ging rusten, in tal van Rotterdamse besturen vervulde zij functies. Haar belangrijkste was waarschijnlijk haar bestuurslidmaatschap van het fonds Stichting Bevordering van Volkskracht, waarvoor zij in 1963 werd gevraagd. Zij fungeerde hier als opvolgster van de bekende directrice van het Kralingse Volkshuis Cor Wilbrenninck. Deze behoorde evenals de ouders van Riet tot de bewogen socialisten uit het begin van deze eeuw, zodat zij met haar een grote verwantschap had. Mr. dr. K.P. van der Mandele was toen nog voorzitter en de vergaderingen vonden te zijnen huize plaats. In het Volkskracht-bestuur zaten toen tal van prominenten uit Rotterdam: de directeur van Gemeentewerken ir. C. van Traa (later vervangen door de architect E.F. Groosman), de koopman H.J.E. van Beuningen, de kinderrechter mevr. prof. mr. dr. J.C. Hudig, notaris mr. H. Lambert en de huisarts J.I. van der Leeuw. In dit gezelschap beheerde zij de grootste portefeuille, die van sociaal-cultureel werk, waaronder alle club- en buurthuizen alsmede sportclubs, die geregeld op Volkskracht een beroep deden. Haar mede-bestuursleden kregen snel respect voor haar vriendelijke, doch doortastende manier van optreden. Na haar terugtreden als gemeenteraadslid was zij bereid ook voorzitter te worden van de sub-stichting van Volkskracht, het Bekker-La Bastide Fonds (een fonds voor personen die in financiële moeilijkheden verkeren en dat ook studie-uitkeringen verstrekt). Voorts was zij bereid Volkskracht te vertegenwoordigen in het bestuur van de woningbouwcorporaties Vreewijk - waarvan Volkskracht enig aandeelhouder was - en Lombardijen. In de renovatie- en democratiseringsprocessen van Vreewijk en Lombardijen vervulde zij aldus tot de dag van haar overlijden een centrale rol.

Volkskracht was echter niet de enige Rotterdamse instelling die haar voor zijn bestuur wist aan te trekken. Zij werd de eerste voorzitter van de Rotterdamse Vrouwenraad in 1975. Verder was zij voorzitter van de Stichting Buurthuis Pendrecht, van Stimezo/Dr. W.F. Stormkliniek voor Zwangerschapsonderbreking, van de Stichting Anker Clubhuiswerk Rotterdam en vice-voorzitter van de Stichting Geestelijke Verzorging in Ziekenhuizen, Bejaardentehuizen en Verpleeginrichtingen. Daarnaast was zij bestuurslid van het Charloisse Volkshuis (indertijd onder meer opgericht door haar vader), van het Rode Kruis te Rotterdam, van het Wijkcomité voor kankerbestrijding, van de Raad voor de Gemeentelijke Wijkgebouwen, van de Federatie Landelijke Samenwerking Be-

jaardenverzorging, van het Anjerfonds Rotterdam en van de Vereniging voor Club- en buurthuiswerk. Ook was zij tal van jaren lid van de Raad van Commissarissen van de Dr. Daniel den Hoed Stichting/Stichting Rotterdamsch Radio-Therapeutisch Instituut.

Niet alleen op maatschappelijk terrein was zij werkzaam in Rotterdam. Zij was ook voorzitter van de Gemeenschap Rotterdam/Schiedam van het Humanistisch Verbond, hoofdbestuurslid van het Humanistisch Verbond, voorzitter en secretaris van de Stichting Humanistisch Vormingsonderwijs en voorzitter van de Humanistische Stichting voor Huisvesting van Bejaarden.

Bij haar afscheid als voorzitter van de Wijkraad Oud-Charlois in 1961 kreeg zij een aktenas, omdat zij wel veel vergaderingen zou moeten bezoeken. Wanneer men alle bestuursfuncties ziet zullen er meer aktenassen nodig geweest en versleten zijn! Waaraan ontleende zij de kracht en het doorzettingsvermogen om al dit werk te doen? Er zijn verschillende factoren te noemen.

Haar man en kinderen, die steeds met haar meeleeften en haar steunden; de idealistische levensvisie welke zij van haar ouders erfde, en haar humanistische levensovertuiging; haar praktische inslag en inzicht in mensen en situaties. Het belangrijkste was echter de persoonlijkheid van Riet Blom zelf: wat wist deze moedige hardwerkende vrouw met haar integere benadering en haar steeds vriendelijke/vragende glimlach - sigaret in de hand - altijd een diepe indruk te maken, waardoor alles wat zij beetpakte eigenlijk gelukte (zo schreef een van haar medebestuurleden in Volkskracht bij haar overlijden).

Terecht kende het Gemeentebestuur van Rotterdam haar in 1986 bij haar aftreden als bestuurslid van Volkskracht de Wolfert van Borselenpenning toe en ontving zij in april 1987 in de Oude Kerk van Delfshaven, samen met enkele andere Rotterdammers, de Paul Nijghpenning voor sociaal-culturele verdiensten voor Rotterdam. Velen zullen zich haar blijven herinneren met de stralende glimlach, waarmee zij toen de huldiging onderging.

Ook zullen wij ons haar echter blijven herinneren op de vele terreinen in Rotterdam waar zij werkzaam was en waar zij niet uit te wissen sporen heeft achtergelaten!

45. *A.J. Fibbe*